

Lawh-i-Ahmad

Suitable for group studies

Pages contain the original Arabic and its English and Persian renderings

(Source: Baha'i Library Online)

Compiled by:
Nosheen Shabani

There are two Tablets each bearing the name of Ahmad: one in Persian and the other in Arabic. The latter is the one used throughout the Bahá'í world, which the beloved Guardian characterized as being imbued with a special potency. Many Baha'is around the world, recite the Tablet of Ahmad (Arabic) when in times of difficulty or grief.

As to the Ahmad in whose honour the well-known Tablet is revealed, he was born in Yazd (circa 1805) to a very noble and rich family. His father and uncles were the chieftains of the town, but Ahmad even at the age of fourteen showed a great inclination towards mysticism and endeavoured to find new paths to truth...

It was here in Kashan that the rumors about One claiming to be the Promised Qá'im were heard by him. Ceaseless in his efforts and sincere in his search, he

asked many people in many different ways. No one ever gave him a clue. Then one day an unknown traveller arrived in this town and stayed in the same inn where Ahmad had established his successful business. A certain inner urge drew Ahmad close to this unknown man. In their conversation, the traveller was asked about the already spreading rumour. "Why do you ask this question?" he inquired. "I want to know if it is true. If it is, I shall follow it, with all my might," was Ahmad's rejoinder. The traveller with a smile of triumph on his face, instructed him to go to Khurasan and find a certain famous learned man called Mulla 'Abdu'l Khaliq who would tell him the whole truth. The very next day Ahmad was on his way to the province of Khurasan. The owners of the neighbouring shops were very much surprised when they did not find Ahmad at his work as usual. "What passed between him and the unknown traveller?" they asked

one another, and no one knew the right answer.

Ahmad crossed deserts and mountains on foot, and his heart overflowed with joy and longing. Every step he took he found himself nearer to the time when all his efforts would yield the desired fruits — his reunion with his Beloved in the search of Whoso he spared no effort and found no sacrifice too great.

He reached Mashhad, Khurasan, exhausted and so ill that he had to stay in bed. After two months' struggle to overcome his weakness, he mustered the last ounces of his strength and courage and went directly to the door of the desired house. Here are his own words as related to his friends and companions of those days: "When I reached the house, I knocked at the door and the servant of the house came forth. Holding the door ajar, he asked me, 'What do you want?' 'I must see your Master,' I answered. The man went back into the house and then the

Mulla himself came out. He admitted me to his house and when we stood face to face I explained to him all that had happened to me. When I finished, he at once grasped my arm and told me, 'Do not say such things here!' and he pushed me out of his house. There was no end to my sorrows.

Heartbroken and utterly astounded I said to myself, 'Are all my efforts in vain? To whom shall I turn? Whom shall I approach? But I will never leave this man. I will persist till such time as he will open his heart to me and will guide me to the right path of God. It is incumbent upon the one who searches to drain the bitter cup of hardship.' The next morning I was at the door of the same house. I knocked harder than the previous day. This time the Mulla himself came to the door and the moment he opened it, I said, 'I will not go away, I will not leave you until you tell me the whole truth.' This

time he found me earnest and true. He became sure that I had not been at his door to spy or cause difficulties for him and his friends."

Ahmad was then instructed to attend the evening prayers at a certain mosque where the same Mulla led the congregational prayers followed by a long sermon. He was also told to follow the Mulla after the sermon was over. The next night Ahmad tried his utmost to find the Mulla after the prayer and the sermon, but crowds of people surrounded him and Ahmad did not have the slightest chance to even approach him. The next day when the two met again Ahmad was instructed to go to another mosque at night and a third person would be there to show him the way. Accordingly Ahmad was at the mosque at sunset and as promised, after the evening prayers, a certain person came to him and beckoned him to follow. Without hesitation or fear Ahmad followed. Now the three men started to walk like shadows in the darkness of the night, through narrow

and obscure lanes. Ahmad, a complete stranger, never wavered nor faltered nor fled. He took every step with great determination and was ready for any outcome.

At last they reached a certain house. They knocked at the door very gently and it was opened immediately. The newcomers went in very quickly. They passed through a covered passageway, reached a small courtyard, climbed a few steps and were at the door of an upper chamber where a very dignified figure was sitting. The Mulla approached that revered personage with great humility and absolute reverence and courteously whispered; "This is the man I told you about," and indicated Ahmad, who had been standing at the threshold with utter respect and high expectation. "Welcome. Please come in and be seated," said the man. Ahmad then entered the room and sat down on the floor.

The host was no less a person than Mulla Sádiq (Truthful), one of the early believers during the Báb's ministry and very distinguished for his erudition, audacity and steadfastness. During Bahá'u'lláh's ministry the same Mulla Sádiq (Truthful) displayed such great ardour and zeal that he was entitled 'Asdaq (the most truthful) by Bahá'u'lláh.

Ahmad who for twenty-five years had been wandering in the valleys of search and had nowhere found even a drop to quench his thirst, now found a path to the main spring. With parched lips and an insatiable longing he drank in the sweet scented stream of the verses of God through His new Manifestation. Three sessions were sufficient and he embraced the Faith with all his heart and soul. So elated, exalted and overenthusiastic he looked, that [Mulla Sadiq] exhorted him to return to his family in Kashan and insisted that he should not mention the Faith to the people, not even to his own wife.

Those days were days of extreme danger to the nascent Cause of God. The few followers recruited from the poor people of the world were forever the targets of many atrocities. Even the air was imbued with suspicion, spying and slander. Therefore the friends had to be very careful, lest the slightest unwise deed or even a foolish word would ignite a never-ending conflagration that would consume the believers in its flame. In Kashan, Ahmad delighted in the friendship of the only other Babi there, named Haji Mirza Jani, who hosted the Bab as He was passing through Kashan on His way to Tehran. Ahmad's eyes "fell on a face the beauty of which surpassed heaven and earth. A young Siyyid was sitting with such meekness, grandeur and majesty that one could not help but behold the light of God in His countenance."

Soon the number of believers in Kashan increased, which angered the clergy who did their utmost to stop this new Faith. The plundering, confiscating and killing of Babis started in Kashan. At one point, Ahmad was forced to hide in a tower for 40 days, until finally one dark night, Ahmad scaled the city walls and fled to Baghdad where Baha'u'llah was in exile and where he knew Babis were gathering . Ahmad stayed in Baghdad in a house next to Baha'u'llah's for six years. Ahmad himself described those years with these words: How innumerable, how great and how immensely mighty were the events of those years. Our nights were filled with memorable episodes. Joyful and at times sorrowful were our experiences, yet beyond the power of anyone to describe. Despite Ahmad's immense desire to accompany Baha'u'llah when He was banished to Constantinople, Baha'u'llah asked him

to stay in Baghdad, teaching and consolidating the Baha'i community there. After a few years of painful separation, Ahmad left his home again and went on foot towards Adrianople, where Baha'u'llah now lived: Ahmad wanted nothing more than to be in Baha'u'llah's presence. When he got as far as Constantinople, he received a Tablet from Baha'u'llah, now well-known as The Tablet of Ahmad. This Tablet asked Ahmad to put an end to his journey to visit Baha'u'llah, and to instead help promote the principles and teachings of the Baha'i Faith. Ahmad described receiving the Tablet in these words: I received the Tablet [...] and reading it again and again, I found out that my Beloved desired me to go and teach His Cause. Therefore I preferred [obedience to visiting Him](#). Can you imagine spending a lifetime searching, of walking on foot for years in a quest for Truth? Can you imagine

the joy of finding your Beloved and attaining your heart's desire? And can you imagine being separated and apart and then, when you're so close to being in Their presence again, being asked to journey in another direction entirely? As Mr. Taherzadeh described it, when Ahmad read this Tablet, he surrendered his own will to Baha'u'llah and, as requested of him, he travelled throughout Persia, sharing the Message of Baha'u'llah with the Babi communities and with others whom he met. This task was not easy, it was arduous beyond description, and the path Ahmad pursued was filled with hardship. Nevertheless, he came to embody the words revealed in his Tablet, which Mr. Taherzadeh describes as "a charter setting out the requirements of faith and servitude" Mr. Faizi writes:

Such persistence, undaunted spirit, tenacity and steadfastness as his are

hardly to be found in any annals of the Cause. Over the years, Ahmad travelled over 17,000 kilometres, often on foot, in search of his Beloved and in service to his Beloved; he crossed deserts and mountains with a heart that overflowed with joy and longing. Mr. Faizi writes: Every step he took he found himself nearer to the time when all his efforts would yield the desired fruits — his reunion with his Beloved in the search of Whose presence he spared no effort and found no sacrifice [too great](#). It is believed that Ahmad lived to the age of 110, and at the Wilmette International Conference in 1953, his grandson Jamal handed the original Tablet to Jinab-i-Varqa, the Guardian's representative at that conference. The Tablet is now kept in the U.S. National Baha'i Archives. It is highly recommend to read more in Adib Taherzadeh's book [The Revelation of Baha'u'llah](#) Vol. 2 or in Mr. Faizi's

account as there are many more facets and amazing details to Ahmad's story.

"...The language and content of the Tablet are nuanced and interrelated, with references to core [Bábí](#) and Bahá'í hermeneutics. It announces the station of the [Báb](#) as "the King of the Messengers," and that of Bahá'u'lláh as "that Most Great Beauty, foretold in the Books of the Messengers," and the "Tree of Life that bringeth forth the fruits of God", which echoes the book of Revelation, 22:1-2. The four states mentioned as suitable for responding to the message of God, which lead to recognition of God's Messengers, are described as: sincerity, belief in the divine unity (one God), severance, and love. The freedom of individual conscience is reinforced in the pursuit of God and His Messengers, while obedience to the ordinances of God is

enjoined, and that the truth of every command God ordains in these directives will be tested in one's life.

Bahá'u'lláh then refers to His own tribulations and calls on Ahmad to rely upon God and to be steadfast in his love in times of difficulty and persecution. Bahá'u'lláh calls on Ahmad to "be thou as a flame of fire to My enemies," and "a river of life eternal to My loved ones" in response to his own suffering from the superstitions and oppression of others. The "flame of fire" refers to being steadfast in the truth, and unassailable as a flame, in the face of difficulties caused by others, while the "river of life" refers to becoming a source of inspiration, guidance, and edification to those who believe in the message of unity. The Tablet appears to revolve around the theme of transforming suffering into these virtuous qualities, symbolized as "fire" and "light", and

"the fruits of God." Bahá'u'lláh concludes the Tablet by enjoining Ahmad to "learn well" the lessons contained in the Tablet and not to withhold himself from their benefit. The special role of sincerity in life is disclosed in the text, not only as a condition for recognition of the "nearness of God," but as the condition that leads to the relief of sadness and the resolution of difficulties. The Tablet can be seen as the outline of Bahá'u'lláh's theodicy, and is, therefore, used as a guide in times of personal trial to align one's inner life with the truths that "will be tested" in the process of turning "fire" of personal suffering into "light."

Brief selection from: "A Flame of Fire"
The Story of the Tablet of Ahmad
By [Abu'l-Qasim Faizi](#)
Published in "[Conqueror of Hearts](#)"

اوست پادشاه دانا و حکیم

هُوَ السُّلْطَانُ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

He is the King, the All-Knowing, the Wise!

این کبوتر بهشتی است که بر شاخه های
درخت بقاء، با نواهای ملیح و مقدس خویش
در شور و تغنی است. مخلصان را به
جوار پروردگار

هَذِهِ وَرَقَّةُ الْفِرْدَوْسِ تُغْنِي عَلَى أَفْنَانِ
سِدْرَةِ الْبَقَاءِ بِأَلْحَانِ قُدْسٍ مَلِيحٍ* وَ تُبَشِّرُ
الْمُخْلِصِينَ إِلَى جِوَارِ اللَّهِ

Lo, the Nightingale of Paradise
singeth upon the twigs of the Tree of
Eternity, with holy and sweet
melodies, proclaiming to the sincere
ones the glad tidings of the nearness
of God,

و موحدان را به ساحت قرب کریم
بشارت میدهد،

وَالْمُوحِدِينَ إِلَى سَاحَةِ قُرْبِ كَرِيمٍ

Calling the believers in the Divine
Unity to the court of the Presence of
the Generous One,

منقطعان را به خبری که از جانب
خداوند، آن پادشاه عزیز و یکتا رسیده و
به تفصیل بیان شده با خبر می سازد و
محبان را به این جایگاه قدس و سپس
به این نظرگاه نورانی راهنمایی می کند

و تُخْبِرُ الْمُنْقَطِعِينَ بِهَذَا النَّبَأِ الَّذِي فُصِّلَ
مِنْ نَبَأِ اللَّهِ الْمَلِكِ الْعَزِيزِ الْفَرِيدِ* وَ تَهْدِي
الْمُحِبِّينَ إِلَى مَقْعَدِ الْقُدْسِ ثُمَّ إِلَى هَذَا
الْمَنْظَرِ الْمُنِيرِ

Informing the severed ones of the
message which hath been revealed
by God, the King, the Glorious, the
Peerless, guiding the lovers to the
seat of sanctity and to this
resplendent Beauty.

Verily this is that Most Great Beauty, foretold in the Books of the Messengers, through Whom truth shall be distinguished from error and the wisdom of every command shall be tested.

Verily He is the Tree of Life that bringeth forth the fruits of God, the Exalted, the Powerful, the Great.

O Aḥmad! Bear thou witness that verily He is God and there is no God but Him, the King, the Protector, the Incomparable, the Omnipotent.

And that the One Whom He hath sent forth by the name of 'Alí was the true One from God, to Whose commands we are all conforming.

قُلْ إِنَّ هَذَا لَمَنْظَرُ الْأَكْبَرِ الَّذِي سَطَرَ فِي
الْوَحَائِدِ الْمُرْسَلِينَ* وَ بِهِ يُفَصَّلُ الْحَقُّ عَنِ
الْبَاطِلِ وَ يُفَرَّقُ كُلُّ أَمْرٍ حَكِيمٍ*

قُلْ إِنَّهُ لَشَجَرُ الرَّوحِ الَّذِي أَثْمَرَ بِفَوَائِدِهِ
اللَّهُ الْعَلِيِّ الْمُقْتَدِرِ الْعَظِيمِ*

أَنْ يَا أَحْمَدُ فَاشْهَدْ بِأَنَّهُ هُوَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا
هُوَ السُّلْطَانُ الْمُهَيْمِنُ الْعَزِيزُ الْقَدِيرُ*

وَ الَّذِي أَرْسَلَهُ بِأَسْمِ عَلِيٍّ هُوَ حَقٌّ مِنْ
عِنْدِ اللَّهِ وَ إِنَّا كُلُّ بَأْمَرِهِ لَمِنَ الْعَامِلِينَ*

بگو براستی این همان منظر اکبری است
که در الواح پیامبران قبل مکتوب بوده
است، آنکه با ظهورش، حق از باطل
متمایز و هر فرمان محکمی به بوته
آزمایش می رود،

بگو این همان درخت حیات است که میوه
های خداوند بزرگ و توانا را ببار آورده
است.

هان ای احمد، گواهی ده که تنها اوست
خداوند و خدائی جز او نیست، آن پادشاه
بزرگ و مهیمنی که دارای عزت و اقتدار
است

و کسی را که به نام "علی" فرستاد او
بحق از جانب خداست و ما همگی به
فرمان او عاملیم.

Say: O people be obedient to the ordinances of God, which have been enjoined in the Bayán by the Glorious, the Wise One.

Verily He is the King of the Messengers and His Book is the Mother Book did ye but know.

Thus doth the Nightingale utter His call unto you from this prison. He hath but to deliver this clear message.

Whosoever desireth, let him turn aside from this counsel and whosoever desireth let him choose the path to his Lord.

O people, if ye deny these verses, by what proof have ye believed in God? Produce it, O assemblage of false ones.

قُلْ يَا قَوْمِ فَاتَّبِعُوا حُدُودَ اللَّهِ الَّتِي
فُرِضَتْ فِي الْبَيَانِ مِنْ لَدُنْ عَزِيزٍ
حَكِيمٍ *

قُلْ إِنَّهُ لَسُلْطَانُ الرُّسُلِ وَكِتَابُهُ لَأُمُّ
الْكِتَابِ إِنْ أَنْتُمْ مِنَ الْعَارِفِينَ *

كَذَلِكَ يُذَكِّرُكُمُ الْوَرَقَاءُ فِي هَذَا
السَّجْنِ وَ مَا عَلَيْهِ إِلَّا الْبَلَاغُ
الْمُبِينُ *

فَمَنْ شَاءَ فَلْيُعْرِضْ عَنْ هَذَا النُّصْحِ
وَ مَنْ شَاءَ فَلْيَتَّخِذْ إِلَى رَبِّهِ سَبِيلًا *

قُلْ يَا قَوْمِ إِنْ تَكْفُرُوا بِهَذِهِ الْآيَاتِ
فَبِأَيِّ حُجَّةٍ آمَنْتُمْ بِاللَّهِ مِنْ قَبْلُ
هَاتُوا بِهَا يَا مَلَأَ الْكَافِرِينَ *

بگو ای قوم، احکام خداوند را که در کتاب
بیان از سوی پروردگار عزیز و دانا
واجب گشته، پیروی نمائید

بگو براستی که او سلطان رسولان
است و کتاب او به واقع ام الكتاب است
اگر شما از عارفین هستید

اینگونه کبوتر الهی در این زندان شما را
متذکر می سازد و جز ابلاغی آشکار به
عهده او نخواهد بود

پس هر که خواست از این اندرز روی
گرداند و هر که خواست آن را راهی
بسوی پروردگار خویش گیرد

بگو ای قوم، اگر به این آیات کفر می
ورزید پس به چه حجت و برهانی در
گذشته به خداوند ایمان آوردید؟ ای گروه
دروغگویان

Nay, by the One in Whose hand
is my soul, they are not, and
never shall be able to do this,
even should they combine to
assist one another.

O Aḥmad! Forget not My
Bounties while I am absent.
Remember My days during thy
days, and My distress and
banishment in this remote
prison.

And be thou so steadfast in My
love that thy heart shall not
waver, even if the swords of the
enemies rain blows upon thee
and all the heavens and the
earth arise against thee.

Be thou as a flame of fire to My
enemies and a river of life
eternal to My loved ones, and
be not of those who doubt.

لَا فَوْاَ الَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَنْ يَقْدِرُوا
وَلَنْ يَسْتَطِيعُوا وَلَوْ يَكُونُ بَعْضُهُمْ
لِبَعْضٍ ظَهِيرًا*

أَنْ يَا أَحْمَدَ لَا تَنْسَ فَضْلِي فِي غَيْبَتِي
ثُمَّ ذَكَرَ أَيَّامِكَ ثُمَّ كُرْبَتِي وَغُرْبَتِي
فِي هَذَا السَّجْنِ الْبَعِيدِ*

وَكَنْ مُسْتَقِيمًا فِي حُبِّي بِحَيْثُ لَنْ
يُحَوِّلَ قَلْبُكَ وَلَوْ تُضْرَبُ بِسُيُوفِ
الْأَعْدَاءِ وَيَمْنَعُكَ كُلُّ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِينَ*

وَكَنْ كَشُعْلَةٍ النَّارِ لِأَعْدَائِي وَكَوْثَرِ
الْبَقَاءِ لَا حَبَائِي وَلَا تَكُنْ مِنَ الْمُتَرَيْنِ*

نه! سوگند به آنکه جانم در ید قدرت اوست
آنان هرگز توانائی نخواهند داشت، اگر چه
همگی آنها دست به دست هم داده و
یکدیگر را یاری رسانند.

هان احمد، فضل مرا در نبود من فراموش
منما و در دوران زندگانیت از ایام زندگی
من یاد کن و غربت و اندوه مرا در این
زندان دور بخاطر آر.

در دوستی من پایدار باش تا آنجا که حتی
اگر همه دشمنان با شمشیر ها بر تو
ضربه زنند و ساکنان زمین و آسمان
همگی تو را از آن منع کنند اندک تحولی
در دلت راه نیابد.

برای دشمنانم همچون شراره ی آتش
(محبت) و برای دوستانم چون چشمه آب
حیات باش و تردیدی به خود راه مده.

And if thou art overtaken by affliction in My path, or degradation for My sake, be not thou troubled thereby.

Rely upon God, thy God and the Lord of thy fathers.

For the people are wandering in the paths of delusion, bereft of discernment to see God with their own eyes, or hear His Melody with their own ears.

Thus have We found them, as thou also dost witness.

Thus have their superstitions become veils between them and their own hearts and kept them from the path of God, the Exalted, the Great.

وَإِنْ يَمَسَّكَ الْحُزْنُ فِي سَبِيلِي أَوْ الذَّلَّةُ
لَأَجْلِ أَسْمَى لَا تَضْطَرُّبُ*

فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ رَبِّ آبَائِكَ الْأَوَّلِينَ*

لَأَنَّ النَّاسَ يَمْشُونَ فِي سُبُلِ الْوَهْمِ وَ
لَيْسَ لَهُمْ مِنْ يَصْرِ لِيَعْرِفُوا اللَّهَ
بِعُيُونِهِمْ أَوْ يَسْمَعُوا نَغَمَاتِهِ بِأَذَانِهِمْ*

وَكَذَلِكَ أَشْهَدْنَاهُمْ إِنْ أَنْتَ مِنَ
الشَّاهِدِينَ*

كَذَلِكَ حَالَتِ الظُّنُونُ بَيْنَهُمْ وَقُلُوبِهِمْ
وَتَمْنَعُهُمْ عَنْ سُبُلِ اللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ*

اگر حزن و اندوهی در راه من به تو وارد
گشت و یا ذلت و خواری بخاطر نام من
تو را احاطه نمود، مضطرب و پریشان
مگرد ،

پس توکل به خدایی کن که پروردگارتو
و نیاکان تو است

زیرا مردمان در راههای وهم و خیال گام
بر می دارند، دیده بصیرتی ندارند تا
خدای خویش را بنگرند و نه گوشه که
نغمات او را بشنوند

و این چنین درباره ایشان گواهی می دهیم
همانگونه که تو خود نیز گواه هستی

این چنین است که اوهام بین آنها و
قلوبشان پرده ای گشته و آنان را از
راههای خدا، پروردگار بلند پایه و
ارجمند باز داشته است

Be thou assured in thyself that verily, he who turns away from this Beauty hath also turned away from the Messengers of the past and showeth pride towards God from all eternity to all eternity.

Learn well this Tablet, O Ahmad. Chant it during thy days and withhold not thyself therefrom. For verily, God hath ordained for the one who chants it, the reward of a hundred martyrs and a service in both worlds.

These favors have We bestowed upon thee as a bounty on Our part and a mercy from Our presence, that thou mayest be of those who are grateful.

وَإِنَّكَ أَنْتَ أَيْقِنَ فِي ذَاتِكَ بِأَنَّ الَّذِي
أَعْرَضَ عَنْ هَذَا الْجَمَالِ فَقَدْ أَعْرَضَ عَنِ
الرُّسُلِ مِنْ قَبْلُ ثُمَّ أَسْتَكْبَرَ عَلَى اللَّهِ فِي
أَزَلِ الْأَزَالِ إِلَى أَبَدِ الْأَبْدِينَ *

فَاحْفَظْ يَا أَحْمَدُ هَذَا اللَّوْحَ ثُمَّ اقْرَأْهُ
فِي أَيَّامِكَ وَلَا تَكُنْ مِنَ الصَّابِرِينَ *
فَإِنَّ اللَّهَ قَدْ قَدَّرَ لِقَارِئِهِ أَجْرَ مِائَةِ
شَهِيدٍ ثُمَّ عِبَادَةِ الثَّقَلَيْنِ *

كَذَلِكَ مَنََّّا عَلَيْكَ بِفَضْلِ مِنْ عِنْدِنَا وَ
رَحْمَةٍ مِنْ لَدُنَّا لِتَكُونَ مِنَ الشَّاكِرِينَ *

اما تو براستی در فطرت خویش این حقیقت را دریاب و به یقین بدانکه کسی که از این جمال روی بگرداند از تمام پیامبران قبل روی برتافته و از آغاز بی آغاز تا پایان بی پایان بر خداوند تکبر نموده است.

ای احمد، این لوح را حفظ نما و در دوران حیانت آنرا تلاوت کن و در آن درنگ ننما زیرا خداوند برای قارئین آن اجر صد شهید توأم با عبادت دو جهان مقدر فرموده است.

و اینگونه با نزول این لوح بفضل و رحمتی از جانب خویش بر تو منت نهادیم تا از شکرگزاران باشی.

سوگند به الله، که اگر کسی در سختی و اندوه باشد و این لوح را با اخلاص راستین بخواند، خداوندگار، اندوهش ببرد، زیانش بزدايد و گره از کار او بگشاید.

حقاً که اوست بخشاینده و مهربان؛ و ستایش، تنها سزاوار پروردگارِ جهانیان است.

سپس از سوی ما، درود فرست بر همه ی کسانی که در مدینه الله [بغداد]، آن شهر زیبای ایزدی، ساکن اند و همین طور به همه ی آنان که به الله و برانگیخته ی الهی در روز قیامت ایمان دارند و در راه حقیقت گام بر می دارند.

فَوَ اللَّهِ مَنْ كَانَ فِي شِدَّةٍ أَوْ حُزْنٍ * وَيَقْرَأُ
هَذَا اللَّوْحَ بِصِدْقٍ مُبِينٍ * يَرْفَعُ اللَّهُ حُزْنَهُ
وَيَكْشِفُ ضُرَّهُ وَيَفْرِجُ كَرْبَهُ *

وَإِنَّهُ لَهُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ * وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ
الْعَالَمِينَ *

ثُمَّ ذَكَرَ مِنْ لَدُنَّا كُلَّ مَنْ سَكَنَ فِي مَدِينَةِ
اللَّهِ الْمَلِكِ الْعَزِيزِ الْجَمِيلِ * مِنَ الَّذِينَ هُمْ
أَمَنُوا بِاللَّهِ * وَبِالَّذِي يَبْعَثُهُ اللَّهُ فِي يَوْمِ
الْقِيَمَةِ * وَكَانُوا عَلَى مَنَاهِجِ الْحَقِّ لِمَنْ
السَّالِكِينَ *

By God! Should one who is in affliction or grief read this Tablet with absolute sincerity, God will dispel his sadness, solve his difficulties and remove his afflictions.

Verily, He is the Merciful, the Compassionate. Praise be to God, the Lord of all the worlds.

در میان آثار مبارکه دو لوح به نام احمد وجود دارد: یکی از این دو لوح به زبان فارسی و دیگری به لسان عربی است و همین لوح اخیر است که در سراسر عالم بهائی در دسترس احبّاء قرار داشته زیارت و تلاوت میگردد و حضرت ولی محبوب امرالله آن را مشحون از قدرتی خاص و بی نظیر دانسته اند...

و اما آن احمد که لوح احمد عربی معروف به افتخارش عزّ نزول یافته در یزد (حدود سال ۱۸۰۵ میلادی) در خانواده ای ثروتمند ولادت یافت. پدر و عموهایش از نجبا و بزرگان شهر بودند. لکن احمد حتّی در چهارده سالگی تمایلی عظیم به تصوّف و عرفان نشان می داد و سعی می کرد تا طریقی جدید به صوب حقیقت بیابد...

در کاشان بود که شنید فردی مدعی قائمیت شده است. با تلاشی بی وقفه و خلوص تام برای یافتن وی، به طرق مختلف و از نفوس متعدّد سؤال کرد، اما هیچ کس سرنخی به او نشان نداد روزی مسافری ناشناس به شهر وارد شد و در همان کاروانسرای محلّ کسب و کار احمد اقامت گزید. اشتیاقی درونی احمد را به مرد ناشناس نزدیک کرد و از شایعات مربوط به ظهور موعود از او سؤال کرد. مسافر مزبور پرسید: «چرا این سؤال را مطرح می کنید؟» احمد جواب داد: «می خواهم بدانم که این خبر واقعیت دارد یا نه؟ اگر واقعیت داشته باشد با همه ی توانم آن را تعقیب خواهم کرد. مسافر با تبسمی حاکی از پیروزی و کامیابی از وی خواست که به خراسان برود و فاضل شهیری را که ملا عبد الخالق یزدی نام دارد بیابد. او تمام حقیقت را به وی خواهد گفت. صبح روز بعد احمد به طرف خراسان به راه افتاد...

احمد پیاده از جبال و صحاری گذشت. قلبش مالا مال از نشاط و اشتیاق بود. هر قدمی که برمی داشت خود را به زمانی که در آن تمام مساعی به ثمر می رسید نزدیک تر می دید، یعنی وصول به محبوبی که برای جستجوی او و درک محضرش از هیچ تلاشی فرو گذار نکرده و هیچ ایثاری را عظیم نیافته بود...

به شهر مشهد رسید؛ خسته بود و آنچنان مریض که ملازم بستر شد. پس از دو ماه تقلاً برای غلبه بر ضعفش، تنمّه ی قوا و شهامت خویش را فراخواند و مستقیماً به خانه ی عبد الخالق رفت. خود وی داستان آن ایّام را برای دوستانش چنین باز می گوید:..بالاخره به خانه ای رسیدند؛ خیلی آرام در را کوبیدند. در بلافاصله باز شد. تازه واردان به سرعت داخل شدند: از دالان سرپوشیده ای گذشتند و به حیاط کوچکی رسیدند. از چند پله بالا رفتند و به اتاقی رسیدند که بالاتر از سطح حیاط قرار داشت. شخص بسیار محترم و موقری در اتاق نشسته بود. ملا عبد الخالق که در کنار ایستاده بود، با تواضعی عظیم و احترامی کامل به آن شخص محترم نزدیک شده با ادب فراوان زیر لب گفت: «این همان مردی است که درباره اش با شما صحبت کردم.» و به احمد اشاره کرد. احمد در آستانه ی در با احترام کامل و انتظاری بی حد ایستاده بود. مرد گفت: «خوش آمدید. خواهش می کنم بفرماید. بنشینید.» احمد وارد اتاق شد و بر روی زمین نشست میزبان کسی جز ملا صادق مقدّس خراسانی، یکی از مؤمنین اَوّلیّه ی زمان حضرت باب نبود که به علت علم و دانایی، شهامت و استقامتش بسیار شاخص و متمایز از دیگران بود. در زمان حضرت بهاءالله همین ملا صادق آنچنان حرارت و انجذابی از خود نشان داد که حضرت بهاءالله او را به لقب «اصدق» ملقب فرمودند...سه جلسه کافی بود که او با تمام دل و جان به آغوش امر وارد شود. آنقدر به شور و شوق آمده منجذب و مشتعل به نظر می رسید. که جناب اصدق او را تشویق فرمود که نزد خانواده اش به کاشان عزیمت نماید...در کاشان شایعاتی به گوشش رسید حاکی از آن که مردی مسمی به حاجی میرزا جانی دیانتش را تغییر داده و پیرو دیانت جدید و مجهولی شده است. به جستجوی او پرداخت و زمانی که آن دو یکدیگر را یافتند، سرور و هیجانشان را انتهای نبود. این دو یار وفادار و ثابت قدم اوّلین و تنها بابیان شهر در آن زمان بودند روزی حاجی میرزا جانی نزد احمد رفته با انجذابی زیاده از حد و هیجانی مهار ناپذیر

از او پرسید: «دوست داری به لقای محبوبت نائل گردی؟» قلب احمد به تیش درآمد. با سرور و انجذابی وصف ناپذیر بلافاصله از جای برخاست و پرسید: «چگونه و کی؟» حاجی برای او توضیح داد که با فراشان صحبت کرده و ترتیبی داده است که حضرت باب مدّت دو یا سه شب در خانه ی او مهمان باشند. لهذا در ساعت مقرّر احمد به خانه ی حاجی رفت. وقتی که وارد شد چشمانش به سیمایی افتاد که جمالش را آسمان و زمین به خاطر نداشتند. سیدی جوان با وقار و متانت و عظمتی تمام در صدر اتاق جالس و نور الهی از چهره ی ملکوتی اش ساطع بود. بعضی از روحانیون و متشخصین شهر نیز بر روی زمین در اطراف او نشسته و نوکران بر در ایستاده بودند...با ازدیاد تعداد مؤمنین این امر موجب خشم و غضب روحانیونی گردید که از تمام مهارت و سیاست خویش برای متوقف کردن این جریان که اکنون به نهری خروشان بدل شده بود استفاده می کردند. ارازل و اوپاش را تحریک می کردند تا جمیع منتسبین به اسم مبارک حضرت باب را غارت و چپاول کرده اموالشان را مصادره و آنان را به قتل رسانند...این وضع مدّت ها ادامه داشت و خانه ی احمد نیز از این تطاول ها بی نصیب نماند. لذا مجبور شد مدّت چهل روز. خود را در بادگیر خانه ای پنهان سازد و در این مدّت دوستانش نان و آبی به او می رساندند...احمد که از زندگی در کاشان به تنگ آمده بود، شنید که بغداد مأمن و مطاف یاران الهی شده است. پس تصمیم گرفت به آن صوب عزیمت کند...برای مردی چون احمد که تمام ایّام حیاتش را در جستجوی این سرچشمه ی عظیم روحانی بوده تشرّف به حضور جمال مبارک تجربه ای خطیر و سراسر مهیج به شمار می رفت. وقتی که برای اوّلین بار به وجه منیر حضرت بهاءالله سیمایی آکنده از جذّابیت، طراوت و قدرت نفوذ، نظر افکند، حیران و از خود بی خود شد و تنها پس از استماع ندای بهجت افزای جمال قدم بود که به خود آمد. ایشان فرمودند: «آدمی که بابی می شود می رود در بادگیر خانه مخفی می شود؟».

حضرت بهاء‌الله به وی اجازه فرمودند در بغداد بماند و محلّ اقامتش را در جوار بیت مبارک قرار دهد. احمد هم بلافاصله به کار دوزندگی مشغول می‌شود و به سعادت‌مندترین انسان روی زمین مبدّل می‌گردد. انسان بیش از این مگر چه می‌خواهد؟

در زمان مظهر کلی الهی زندگی کند، او را بپرستد، مورد محبت و تقدّر حضرتش واقع شود و این چنین از لحاظ قلب و روح و حتّی مسکن و مأوا به معبودش نزدیک باشد...وقتی که حکم سلطان دائر بر ترک بغداد و عزیمت به اسلامبول واصل شد، حضرت بهاء‌الله شهر را در یوم سی و دوم نوروز به سمت باغ نجیب پاشا پشت سر گذاشتند...احمد ملتسمانه از حضرت بهاء‌الله مستدعی شد که در سرگونی، از همراهان هیکل اطهر باشد، لکن حضرت بهاء‌الله با این تقاضا موافقت نفرمودند. عدّه‌ی معدودی را به منظور همراهی انتخاب کردند و بقیّه را امر به اقامت در همانجا فرمودند تا امر را تبلیغ و حراست کنند و تأکید فرمودند که این کار برای حفظ و صیانت امرالله است. در هنگام جدایی بازماندگان گرد هم جمع شدند و تحت غلبه‌ی جنود احزان، دموع از عیون جاری ساختند...احمد می‌دید که محبوبش دارد از نظر پنهان می‌شود و به سوی مقصدی نامعلوم عزیمت می‌کند. نمی‌دانست که حضرتش به مثابه شمسی است که به سوی اوج آسمان قدرت و لمعان صعود می‌نماید. با قلبی غمگین و روحی در کمال افسردگی به بغداد مراجعت کرد. اکنون این شهر برای او خالی از هر جاذبه‌ای بود. سعی کرد با جمع کردن یاران و تشویق آنها به تفرّق و تشنّت جهت تبلیغ امرالله که تازه اعلان شده بود، خاطر خود را مسرور سازد. امّا علی‌رغم خدمت فعّالانه به امر مسرور نبود. تنها چیزی که می‌توانست او را مسرور سازد، تقربّ به حضور محبوبش بود...پس از چند سال، دیگر بار احمد خانه و کارش را ترک کرده پای پیاده به سوی ادرنه، شهر عشق و آمالش، حرکت کرد. وقتی به اسلامبول رسید، لوح مبارکی را که به افتخارش نازل شده بود (و اکنون به لوح احمد انتشار دارد) دریافت کرد. احمد وصول این لوح را چنین شرح میدهد:

«لوح» مبارک «هذه ورقة الفردوس» که عنایتاً جهت این عبد نازل شده بود، در اسلامبول واصل شد؛ آن را بارها و بارها زیارت کردم و از آن جهت که در این لوح به تبلیغ و تبشیر امر الهی مأمور شده بودم، اطاعت از امرش را بر تشرّف به حضورش ترجیح دادم.» او به طور اخص مأموریّت داشت در سراسر ایران سفر کند، خانواده‌های بابی را بیابد و پیام جدید پروردگار و اشارات مهیمن آن به حضرت باب را به ایشان ابلاغ کند. عمل به وظیفه‌ی مزبور به نحوی وصف ناپذیر مشکل و محتاج قوّت و قدرتی عظیم می‌نمود. لذا، با چنین تشویق و ترغیبی همراه بود: «کن كشعة النار لاعدائي و كوثر البقاء لاحبائي و لاتكن من الممترين.» راهی را که می‌بایستی طی کند مملو از مصائب و آلامی بود که باید آنها را تاب می‌آورد. لکن این راه با وعده‌ی فتح و ظفري چون «إن يمسك الحزن في سبيلي أو الذلة لأجل اسمي لا تضطرب» ادامه می‌یافت. احمد با این حزن معنوی ربّانی که در تملک خویش داشت، یعنی لوحی در قطعه کاغذی کوچک که از قلم حضرت بهاء‌الله با قدرت و هیمنه‌ی خاص و بی‌نظیری صادر شده بود، در کسوت درویشان از طریق آذربایجان، منطقه‌ای که حضرت باب در آن مسجون و شهید شده بودند، به ایران وارد شد و چون نسیم حیات بر آن ناحیه عبور کرد. بسیاری از بایبان، بر اثر اقدام وی قادر به رؤیت شمس حقیقت، که در آن زمان از افق ادرنه طالع شده بود، گشتند و حتّی بسیاری از مسلمانان نیز از صمیم قلب به آغوش امر وارد شدند. احمد مثلاً کامل لوح خویش شد؛ نظیر چنان استقامت، شهامت و شجاعت، ثابت قدم و پایداری را نمیتوان به سادگی در تاریخ امر یافت. وقتی با کسی ملاقات میکرد، اگر مورد آزار و تحقیر قرار می‌گرفت، آنقدر مراجعات مکرّر می‌نمود تا نکته‌ای ناگفته باقی نماند... باید به خاطر داشته باشیم که بایبان در معرض خطر عظیمی بودند، به نحوی که وجود یک قطعه کاغذ با آیات حضرت باب در خانه‌ای و در نزد کسی کافی بود تا آن خانه به ویرانه‌ای بدل شود و ساکنان آن به زندان و حتّی به میدان شهادت فرستاده

شوند...بعد از طیّ جمیع مناطق خراسان، احمد تصمیم گرفت یک مرتبه دیگر به بغداد برود تا پیام محبت و تکبیر حضرت بهاء‌الله را به جمیع یاران مقیم آن مدینه‌ی همّه برساند. لکن در ضمن راه مریض شد و نتوانست به بغداد برسد...احمد نامی که اکنون در سراسر عالم با چنان عشق و ایثاری ذکر می‌گردد. احمد مبلغین سیّار بسیاری را که از این قسمت از ایران عبور می‌کردند در نهایت محبت می‌پذیرفت و در منزل محقرش آنها را میهمان کرده به ذکر آیات الهی و خاطرات از امر مبارک می‌پرداخت و از تجارب مبلغین بسیاری که در آن ایّام به تبشیر نفوس می‌پرداختند حکایت‌ها می‌کرد...سال‌ها مملو از ایّام پرحادثه گذشت و امواج فتنه و آشوب سراسر ایران را فرا گرفت؛ یاران الهی به علت احساس عشق و تکریمشان نسبت به احمد، کوشیدند تا او را در مقابل حملات مهلك حفظ کنند. از این رو، پس از مشورت‌های طولانی به او پیشنهاد کردند که آن گوشه‌ی دورافتاده را به سوی محلّ پرجمعیت تری ترک کند. احمد هر جا که رفت، یاران همین پیشنهاد را به او کردند. در سراسر کشور آنقدر شهرت داشت که صرف حضور وی می‌توانست موجب تحریک و تهییج متعصّبین شود و در آن حال بدیهی بود که اوّلین سهام‌کین آنان متوجّه خود احمد می‌شد. بعد از بارها تغییر محلّ سکونت، در طهران اقامت اختیار کرد. هرگز متزلزل نشد و همواره مظهر «شعلة النار» و «كوثر البقاء» بود. بعد از یک قرن حیات توأم با میلادی در طهران به ملکوت 1905 صحت و سلامت در سال ابهی نزد محبوب خود صعود کرد.

شعلة النار داستان احمد و لوح احمد (به اختصار)

منبع: فاتح دلا تالیف شرلی ماسیاس صفحه 258

اثر ایادی امرالله جناب ابوالقاسم فیضی

مناسب گروه های-
مطالعاتی
صفحات شامل لوح
مبارک به عربی
و مضمون لوح به
انگلیسی و فارسی
گردآوری: نوشین
شعبانی